

SJÆLE HENTEREN

K. L. BERGER

Dette er en læseprøve af *Sjælehenteren*

Sjælehenteren – Fortællinger fra Døden 1

K. L. Berger

Redaktør | Nikolaj Johansen

Grafiker | Mikkel Zeeb

Omslag | Eamon O'Donoghue

Forlaget DreamLitt | www.dreamlitt.com

K. L. Berger

SJÆLE HENTEREN

Fortællinger fra Døden 1

DreamLitt

Til alle de fantastiske læsere, der ikke kun gør jobbet som
forfatter muligt, men også fantastisk og inspirerende.

*ER DU KLAR?
DET BØR DU VÆRE.
DØDEN VENTER IKKE...*

Du har hørt om mig, men aldrig set mig. Du har måske fået gåsehud og mærket huden prikke over de grufulde og fantasifulde gengivelser, der er skabt af mig. En gang om året har du måske endda hvinet af fryd eller klukket af latter, når mørket er faldet på, og de importerede plasticskeletter med sorte kutter er brudt ud i en kaglene latter på en terrasse. I er nogle pudsige tingester, jer mennesker. I knytter jer til jeres skrøner og fortællinger, forestiller jer grufuldheder og uhyrlige påfund, men alligevel bliver I hængende i en sær form for barnlig forstillelse. Som for eksempel skelettet med den sorte kappe, der bærer på en le. Hvordan i alverden skulle et skelet være i stand til at bære på en le? Det mindste vindpust ville få knoglerne til at rasle, gespenstet ville tabe våbenet og sikkert afhugge et knæ i processen. Og hvad skulle vores knoglede ven bruge kappen til? Pudsige tingester, jer mennesker.

Der findes mange myter om mig. Mange legender. På et tidspunkt begyndte I at knytte fuglene til mig. Ravnen blev jeres favorit. I siger, at den bringer sjælen med sig. Det er en smuk tanke. Ikke helt sandfærdig, men smuk. Og I har delvist ret. Jeg kan godt lide ravne. Deres smukke, kulsorte fjerdragt tiltrækker mig, og ligesom mig er den mange andre overlegen. De har episodisk hukommelse. En evne, som tidligere er blevet betragtet som unik for mennesket. Ravne er sågar blandt

de mest intelligente fugle. Vidste du, at ravnene på Island og Færøerne har været isolerede så længe, at de ser anderledes ud end ravnne andre steder i verden? Det er sandt. Prøv at betragte deres skønhed, hvis du en dag besøger disse kanter. Jeg har været der adskillige gange, men ikke i dag. I dag er jeg her med dig. Den spæde forårssol giver genskin i butiksruderne. I City Hall Park virker alle gladere, og selv på Wall Street hersker der mere høflighed end vanligt. Det er ellers et sjældent syn at se de fortravlede herrer i jakkesæt smile. Ham med det blå slips gav lige 5 dollars i drikkepenge til fyren ved madvognen, bemærkede du det? Sikkert ikke, det gjorde manden med det plettede forklæde kun. Desværre når han ikke at bruge den krøllede seddel, før hans liv får en ende. Han er først i halvtredserne og er gift med en helt igennem gennemsnitlig kvinde på samme alder. De har tre børn, som besøger dem flere gange om måneden, og som altid kommer til barbecue den fjerde juli. I år vil den ældste datter sætte sig besværet i den slidte havestol, smile til sin mor og mumle noget om, at det bliver rart, når babyen kommer ud. Den ældre kvinde vil smile forstående, og de vil fælde en fælles tåre over, at manden ved de lune pølser og brød ikke når at opleve sit første barnebarn.

I eftermiddag, ved det næste lyskryds herfra, bliver Manhattans travlhed for en kort tid afbrudt af hvinende bremses, paniske råb og en lastbil, der nedlægger en skraldespand, en avisstander og en gravhund. Og nå ja, manden med forklædet. Klokkeren 17.03 vil hans blod løbe fra tindingen og blande sig med det varme fortov. Han vil aldrig nå tidligt hjem til sin kone, der venter på ham, fordi de skal i teateret. Det er deres bryllupsdag i dag. 33 år.

Nå, pyt.

Kan du se kvinden deroppe? Nej, ikke hende på 3. sal i gang med at vande den halvt visne bregne i den utrolig grimme keramikkrukke, som er købt i noget, I mennesker kalder Macy's. Jeg levede, længe før det sted fandtes, og alligevel har jeg endnu ikke fundet dets nytteværdi for jer mennesker. At kvindens søster og svoger forærede hende den i fødselsdagsgave forrige år, må være et glimrende bevis på had mellem familiemedlemmer. Nej, jeg taler om hende længere oppe. Længere endnu. Ja, hende. Kvinden på taget. Hun står helt ude på kanten, tærne hælder lige akkurat mod byens luftrum uden for tagets sikre favn. Hendes arme er spinkle, blodårerne danner tydelige mønstre på hendes hud. Du ville ikke bemærke hende, hvis jeg ikke havde udpeget hende. Men det er OK. Hendes tid er ikke inde. Kl. 16.27 træder hun med rystende knæ væk fra kanten, og med vaklende ben vil hun tage trappen ned til sin lejlighed på 12. etage. Hun vil leve videre. For nu.

I morgen tidlig vil hendes arbejdsplads ringe og spørge, hvor hun bliver af, men hun tager ikke mobiltelefonen. Heller ikke ved det femte opkald. Den vil ligge og vibrere på natbordet, urørt. Ved middagstid vil hendes bror ringe på døren og banke gentagne gange, men ingen vil åbne den. Først i morgen aften vil de finde hende liggende på badeværelsesgulvet. Død. I dag kl. 22.33.44 vil hun tage sit sidste åndedrag, besværliggjort af pillerne, der glider gennem hendes indre. Hun har sans for smuk symbolik og timing, det må man give hende, pigen med dødsønsket.

Nå, pyt.

Åh, virker jeg morbid, synes du? Det beklager jeg. Jeg

antager, at det er noget, der følger med min profession. Jeg ved det hele. Jeg ser det hele. Og lige nu gør du også. Du har vel regnet ud, hvem jeg er, ikke sandt? Lige så mange afskygninger jeg har, lige så mange navne har jeg. Men frygt ikke. Jeg tager det ikke ilde op, hvis du bruger lige præcis det, du ønsker. Du kan sågar bruge Manden med Leen, hvis du vil, selvom jeg aldrig har båret på en le. Et tåbeligt stykke værktøj for én af min slags. Hvordan kom I dog på den idé? I er pudsige tingester, jer mennesker. Men jeg ér dog ham.

Jeg er Døden.

RAVEN

Det første, jeg husker, er tomheden. Et endeløst hav af mørke, stille som de krystallklare vinternætter i bjergene. Derefter kommer lydene. Fuglekvidder, der giver genklang i luften, den svage raslen af spirende blade på træerne, som langsomt titter frem på grenenes spidser.

Så duftene. Den friske fornemmelse, som kun opstår efter et regnskyl, duften af vådt græs og forår.

Det sidste, der kommer til mig, er følesansen. Da først duftene og lydene trænger igennem mørket, er det, som om kroppen vågner fra sin dvale og skriger på hjernens opmærksomhed – som en hysterisk 4-årig i en slikbutik fredag aften. Kulden gennemtrænger mig og får tænderne til at klapre. Uden varsel hamrer isen igennem mig og når det inderste af knoglerne. Mine lemmer føles tunge og uvante. Aftenens kjole klæber til huden, det hvide stof omfavner mave, bryster og lår. Langsomt opfatter jeg, at kulden og den klæbende fornemmelse skyldes vandet. Jeg kan ikke se det, men jeg kan føle det. Det når fra mine bare fødder, der står skælvende på et isnende underlag, og omgiver mig helt op til kravebenet. Jeg har ingen anelse om, hvor jeg er. Min hukommelse er et sort hul.

Med en kraftanstrengelse lader jeg hænderne glide hen over stoffet i jagten på et minde om, hvor jeg har været. Instinktivt

husker jeg den hvide farve. Måske jeg kan trække andet frem. Stoffet smyger sig gennem fingrene og føles som en fjerlet berøring mod huden. Silke. Min hjerne ved med det samme, at det er silke. Med rystende bevægelser glider fingrene gennem vandet, når til livet og mærker det ru læder mod fingerspidserne. Det er brunt, og bæltet er delt i to med fire spænder i hver del. Jeg bruger ikke kræfter på at lede efter dem og mærke dem, jeg ved, at det er sådan, det er. Jeg ved bare ikke, hvorfor jeg har denne kjole på. Ikke at jeg er uvant i kjoler, men noget siger mig, at den her er anderledes. Det her er ikke bare en af mine hverdagskjoler fra klædeskabet, den betyder noget særligt. Anledningen er noget særligt. Men hvad? Det føles, som om stykker af min hukommelse begynder at summe omkring mig – lige uden for rækkevidde. Faktuelle ting, såsom at jeg har et propfyldt walk-in-closet, der ville få selv Paris Hilton til at besvime af misundelse, det ved jeg bare. Men jeg ved ikke hvorfor, eller hvad de ting siger om mig.

En rationel del af hjernen gennemtrumfer, at jeg burde finde ud af, hvor jeg er, og hvordan jeg kommer væk herfra. For hvert sekund jeg står her i vandet, føles musklerne mere og mere ubevægelige, og jeg får sværere ved at fokusere. Forsøgsvis løfter jeg armen og rækker den frem, skraber huden mod en ru, kold og hård overflade. Sten. Jeg lader hånden glide hen over materialet. Da jeg har drejet en halv omgang omkring mig selv, må jeg rykke mig lidt, før jeg kan nå stenene igen, men langsomt danner jeg mig et mentalt billede af et rundt rum. Jeg kan nå væggene hele vejen rundt om mig, så det kan ikke være stort. Jeg har fast grund under fødderne, men hvad med over mig? Tænderne klapper så hårdt, at jeg er bange for

at ødelægge dem, men jeg bruger al min energi på at løfte armene over mig og føle efter.

Intet.

Jeg bider sammen og stiller mig anstrengt op på tæerne, men fingrene mærker stadig intet over mig. Jeg lader armene falde.

“H... ha... hallo?” Jeg kan dårligt forme de fem bogstaver og få dem over mine læber, så meget klapper tænderne. Knoglerne smerter. Det føles, som om huden består af ren is, og jeg kan ikke længere mærke mit pulsslag. Jeg føler mig desorienteret, som om jeg svæver uden for kroppen.

Hvor er jeg?

En lyd trænger igennem mørket og det svage ekko af fuglenes sang. Det lyder som en svag summen, lidt som en kat, der spinder, men mere jævnt. Nej, ikke en summen. Min hjerne arbejder på højtryk for at bortmane min desorientering og placere lyden. Som en ... en ... en nynnen? Det lyder som en, der nynner. Og stemmen lyder dyb, så det må være en mand. Min hjerne går pludselig amok, og i et forsøg på både at flygte, gemme mig og gøre opmærksom på mig selv på én og samme tid ender jeg med et plask i vandet. Kulden omslutter mig helt, og håret klæber til ansigtet og halsen. Jeg går i panik og basker med armene som en nyklækket ælling, der forsøger at flyve for første gang. Jeg finder fodfæstet igen. Jeg sprutter. Hoster. Vanddråberne driver af mig, jeg har fået noget i øjet, og jeg hoster desperat for at få kulden ud af halsen. Så hører jeg det. Stilheden. Pludselig er både fuglefløjterne og den dybe nynnen væk. Jeg står musestille, forsøger at lytte efter selv den mindste lyd. Alt omkring mig er stadig mørkt, men stilheden

skræmmer mig mere end mørket og kulden tilsammen. Jeg fornemmer også forandringen i duftene nu. Det våde græs og forsommeren er væk og erstattet af en tungere duft. Det lugter mere ... brændt. Som en brændeovn med kun gløder tilbage i bunden.

“Goddag, Raven.”

Jeg skriger og falder igen. Sprutter og mærker panikken vælte igennem mig, da en varm fornemmelse i det samme breder sig fra overarmene og ned til fingerspidserne. Da jeg atter har hovedet oven vande, glider følelsen videre ned gennem brystet og videre ud i kroppen. Jeg kan mærke et let pres på stedet, hvor varmen startede.

“Jeg beklager forsinkelsen. Det tog mig lidt ekstra tid at finde dig. Ser du, jeg er ikke så meget for vand. Det hæmmer mit syn. Jord kan jeg klare, sten sågar, men vand og mig? Nej, vi er ikke gode venner. Faktisk foretrækker jeg, at vi kommer væk herfra hurtigst muligt. Hvad siger du?”

Jeg kan ikke se, hvem der taler, men stemmen lyder skurrende og gammel. Som om ejermanden har levet i årtusinder og brugt tiden på at ryge 20 Pall Mall om dagen. Hvordan i al-

“Jeg antager, at du er enig. Lad os komme op fra dette våde bud på Helvede, og så kan vi snakke. Ikke?”

Det sidste er ikke engang et spørgsmål, og selv hvis det var, ville jeg ikke kunne nå at svare, for i det samme breder der sig en tyk røg omkring mig, og jeg hoster kraftigt. Det føles, som når vi fejrer 4. juli i The Hamptons, og man kommer lidt for tæt på bålene, der er stillet op i sandet langs vandet. Jeg overgiver mig til røgen, hostene og tårerne.

Jeg lukker øjnene.

RAVEN

Da røgen letter, tager den mørket med sig, og verden bliver atter synlig gennem et tyndt månelys. Det kolde lys giver ikke megen sigtbarhed, men det er trods alt bedre, end det totale mørke jeg befandt mig i for kort tid siden. Jeg blinker og mærker min mascara rive sig fri i små klumper, der farver fingrene sorte, da jeg vil børste dem væk. Jeg gnider øjnene og mærker røgen, der stadig irriterer. Lune dråber tværer sikkert mere sminke ud, da jeg tørrer de sidste tårer væk. Jeg må ligne en fashionabel panda.

Okay, stryg fashionabel, tænker jeg, da jeg kigger ned ad mig selv og kan se, at min hidtil så smukke designerkreation er i besiddelse af lange flænger. Brede stofstrimler med afrevne kanter klæber nu til mine ben, og det før så hvide stof er tilsudset og uigenkaldeligt ødelagt. Dråber af blod siver fra et åbent sår på mit ene knæ, og på mine underarme løber rifter og hudafskrabninger, der bryder min ellers blege hud og gør den rødmosset.

Jeg kigger mig omkring. Lidt herfra står en ældre mand let foroverbøjet og med begge håndflader lagt kærligt om toppen af en stok. Han ser gammel ud, men ikke *så* gammel. Ligesom ens mormor. Man ved godt, at hun er gammel, og at hendes dage går med at fodre duer i Central Park. Men man ved også,

at hun vil leve mange år endnu og fortsætte med at råbe efter det unge cykelbud, der kører på fortovet. Gammel og vis, men ikke døende.

Han lægger hovedet lidt på skrå, betragter mig. Vurderer mig måske.

“Okay, min pige. Lad os tage det vigtigste først. Har du nogen erindring om, hvem du er?”

Mine erindringer er rodede og upræcise. Som om man har forsøgt at stoppe alt sit skrammel ind i et skab og godt ved, det er der, men ikke kan se det. Selvfølgelig ved jeg, hvem jeg er. Jeg er mig. Problemet er bare, at jeg ikke kan huske, hvem *mig* er. Raven. Det kaldte han mig. Det er mit navn. Jeg ved, at min kjole er købt i en designerforretning på Manhattan, og at mine forældre er velhavende. Jeg ved også, at jeg er fyldt 16, for kagen til min sweet sixteen i marts var i fire lag og krystalhvid med sølvkugler. Mine forældre havde overdækket hele haven omkring vores sommerresidens med hvide teltduge, og der hang sølv glittertråde i enhver åbning. Temaet var vinter, og alt var holdt i hvidt og sølv. Min fødselsdagsgave fra mine forældre var en hvid Audi, som mine veninder er vildt misundelige på. Jeg ved også, at vi resten af året bor i en penthouselejlighed ikke langt fra den privatskole, jeg er indskrevet på, hvor uniformerne er hvide og røde. De skal symbolisere sammenhold og ligeværdighed, men alle ved, at det er fis i en hornlygte. Selv den kedelige røde nederdel, den hvide skjorte og det røde slips kan vi sætte vores præg på. Og ingen er i tvivl om, hvem af os der gør det godt, og hvem der ... ikke gør det.

“Det skal nok komme, bare rolig. Det kan godt være en traumatisk oplevelse for hjernen at ende her, men du er en

kvik pige. Det burde tage dig kort tid at få hukommelsen tilbage.” Hans stemme er ru, men rolig. Ordene er venlige, men der strømmer ingen varme ud af dem. Heller ikke det modsatte. Hans stemmeføring, hans væsen, virker ... neutral. Upartisk, ville min samfundsfagslærer sige. Som Schweiz.

“Jeg ved godt, hvem jeg er,” svarer jeg. Jeg forsøger at virke balanceret. Moden.

Han nikker, betragter mig atter uden et ord.

“Tror jeg,” tilføjer jeg. Han er svær at lyve for.

Han nikker igen.

“Hvad er det sidste, du kan huske?”

Jeg tænker mig om, betragter min kjole. Jeg husker følelsen af det rene hvide stof mellem fingrene og smilet på mine læber, da jeg gør mig klar derhjemme. Jeg kan næsten dufte lipglossen med kirsebærsmag. Den, som både mig og ... Hendes navn er uden for rækkevidde, men jeg ved, at vi er bedste veninder. Vi ligner hinanden så meget, at fremmede tror, vi er tvillinger. Hendes forældre ejer en fed taglejlighed med et kæmpe atelier mod syd. Hendes mor er kunstner, og når hun endelig er hjemme, vimser hun rundt i malerplettede herreskjorter og med opsat, rodet hår. Den seneste tid har der været meget rød maling på hendes hud. Hun er inde i sin varme periode, som hun kalder den. Pigen og jeg har den samme lipgloss. Vi har meget af det samme. Vi er sjæleveninder. Sammen for evigt.

“En fest,” siger jeg – uden at vide hvorfor, men jeg ved, det passer. Ligesom alt det andet.

Han nikker igen.

“Vi skulle køre sammen med...” Jeg standser, kan ikke

huske deres navne. Men jeg ved, at noget kom i vejen for den aftale. Noget ændrede sig.

“Men jeg kørte i stedet. Jeg hentede hende derhjemme. Vi skulle nordpå. Langt.”

Endnu et nik.

“Min bil brød sammen. Vi holdt ind til siden. Vi var ved at ringe efter hjælp. Han tilbød at hjælpe os. At kigge på min motor.” Ordene snubler næsten ud af mig nu, men noget får mig til at kigge ned ad mig selv.

“Mine stiletter. De mangler.”

“Kan du huske, hvad der skete med dem?”

“Jeg tabte dem. De faldt af. De ... de ligger i græsset.” Det føles lidt som et spil Tetris, hvor man har kæmpet for at få figurerne til at passe sammen, og pludselig falder det i hak. Et virvar af farver og former, der kobler sig sammen, udfylder huller og fylder den ene linje efter den anden.

“Skoven. De faldt af og røg ned i skovbunden.” Jeg stirrer på ham. Så mange ting hvirvler stadig i min tågede hjerne, nægter at hægte sig helt fast, men alligevel føles det, som om jeg er ved at komme i mål. Den desorienterede følelse svinder langsomt ind og overtages af en anden følelse, jeg ikke kan placere. Selvsikkerhed. Og så alligevel ikke helt.

“Du ved det godt. Gør du ikke? Du husker det.” Hans stemme er lavmælt, men alligevel skærer den klart igennem nattens kolde luft og når mine ører uden problemer. Jeg nikker. Det gør jeg. Min underbevidsthed gør. En del af mig husker det hele, selvom jeg ikke ved, hvor den del befinder sig.

“Han holdt ind foran os og tilbød at kigge på min motor. Han var ikke alene, der sad en kvinde ved siden af ham i bilen.

Hun var mørkhåret. Han sagde, at han tit arbejdede med biler, at han fiksedede dem i sin garage og solgte dem videre. Han var rigtig flink. Og han fik min bil til at virke igen.” Jeg piller åndsfraværende ved trådene af kjolen.

“Han ville vise mig, hvordan man gjorde det, så jeg selv kunne næste gang. Kvinden smilede og fortalte, at han også havde lært hende det for flere år siden, så hun bedre kunne hjælpe sig selv, hvis uheldet var ude. Og så ...” Min hånd rækker op til min nakke, snor sig ind i de lange lokker, der er filtret sammen. Da jeg får fingrene fri igen, ser jeg mørke flager drysse til jorden. Blod. Størknet.

“Han slår mig, men ikke bevidstløs. Charlotte skriger.” Det er det, hun hedder. Min bedste veninde. Charlotte. Hendes kjole var safirgrøn og stod perfekt til hendes grønne øjne. Den farve var det eneste, der adskilte os, så vi ikke var totalt identiske. Mine øjne er mørke, men med et gyldent skær. Når jeg bliver vred eller glad eller får en anden stærk følelse, tager det gyldne til. Min mor siger, at det er lyset, der snyder, men folk bemærker det altid.

“Hvad skete der med hende?” Jeg stirrer på manden, der blot betragter mig roligt, tavs og afventende. Selvom jeg vil vide, hvad der er sket med min bedste veninde, kan jeg ikke stoppe ordene fra at fortsætte.

“Han bar mig gennem skoven, mine fødder dinglede, og mine sko røg af. Jeg skreg, at han skulle sætte mig ned, at han skulle lade være. Men han gjorde det ikke.” Jeg hiver vejret ind, efterhånden som det kommer til mig. Små detaljer, enkelte ting.

“Hans halstørklæde var ternet, rødt og brunt. Gammeldags.

Og han lugtede af olie og læder. Hans negle var nedbidte.”

“Og hvor var du, da jeg fandt dig?”

Jeg tænker mig om. Mandens hæse latter giver genklang i mit indre, jeg kan huske en ru fornemmelse af hud mod hud. Lyden af stof, der flænses. Kjolen, der går i stykker. I et glimt ser jeg en tynd kæde falde til jorden og blande sig med græssets friske grønne farve. Det lille hjertevedhæng falder af kæden, ruller væk og lægger sig tæt op ad en nedtrådt plante, hvis blomst for længst er visnet, fordærvet og aldrig vil få chancen for at spire på ny.

“En brønd. Han ... han kastede mig i brønden. Da han var færdig.” Min hånd glider ned til maven ved tanken om, hvad han gjorde forinden.

“Han sagde, at jeg skulle være bæret, glad. Jeg havde sluttet mig til de andre. Brønden ville fjerne smerten og sørge for, at jeg blev ren. Jeg faldt mod stenene.”

“Og hvad skete der så?”

“Jeg...” Jeg stirrer på ham, møder hans mørke blik, der synes uendeligt og ulæseligt.

“Jeg døde.”

TRE

ZEPH

“FOR HELVEDE DA OGSÅ!” Jeg losser så kraftigt til en træstub, at bark og råddent træ flyver til alle sider. En ensom krage letter skræppende fra en gren, som om den vil fortælle mig, at jeg bør slappe lidt af.

“Zeph...” lyder det advarende bag mig, men jeg vifter hende hurtigt væk.

“Ikke nu, Dalia.”

Hun sukker, og selv uden at se på hende ved jeg, at hun med den ene finger skubber brillerne længere op på næsen.

“Det hjælper ikke at blive hysterisk,” formaner hun og ryster lidt med den ene vinge, så træflager flyver mod mig. Jeg sværger, hvis jeg kunne kvæle hende i sin brillesnor, ville jeg gøre det. Desværre er det ikke en mulighed. Endnu.

Jeg tager en dyb indånding og stirrer på manden foran mig. Ynkkelig og sammenkrummet ligger han. Hans smertestøn kvæles halvt af jord og mos, som han ligger med ansigtet vendt mod den dugvåde skovbund.

Min hånd griber stoffet, der dækker for hans bryst, og jeg løfter ham op fra jorden. Jeg hvæser og smadrer ham ind mod det nærmeste træ. Grene og stykker af fuglereeder regner ned over os.

“Du ved, hvem der står bag. Du ved, hvad planen er!” Jeg

hamrer ham ind mod stammen igen og føler en altædende lyst til at gøre det af med ham. Fuck, hvor jeg hader hans slags.

Min knytnæve kolliderer med hans ansigt, mens den anden hånd trækker så hårdt i hårrødderne på ham, at jeg kan se smerten i hans grimasse. Jeg har lyst til at smadre hans hovedskal fuldstændig.

Dæmonen stønner. Sort blod siver fra hans læber og drukner hans lavmælte ord.

“Prøv igen, abefjæs!” Jeg strammer grebet om hans hals, og han raller og spjætter med benene. Den ene fod er drejet i den forkerte retning, og ved knæet stikker knoglen ud. Hvad kan jeg sige? Hvis han havde givet mig, hvad jeg kom efter, havde jeg ikke gjort det.

Måske.

“De...” Endnu en rallen og et desperat host, der får en sort masse til at ramme mit ansigt. “... syv. Første...” Mere blod. Og et par rådne tænder. “... to.”

Han hoster igen. Så falder hans hoved slapt ned mod brystet.

“Tilfreds?” spørger Dalia irriteret. “Det var endnu én.”

“Luk arret, bogorm!” Jeg kaster dæmonen fra mig. Hans forvredne krop lander flere meter væk.

“Hvorfor går du overhovedet så højt op i det?” Dalia træder forbi og noterer noget på sit clipboard. Skubber brillerne op igen. Jeg bekæmper en stærk trang til også at kyle hende gennem luften.

“Den snak har vi taget, Dalia.”

“Jeg forstår det bare ikke.” Hun bliver færdig med at skrive. Den pige skriver en halv knaldroman, når andre laver en mental note.

“Og jeg forstår ikke, at du ikke forstår det. Bøgerne har måske fjernet al fornuft fra din lille hjerne?”

“Bøger gør dig faktisk klogere!” spytter hun arrigt. “De gør dig mere empatisk, mere forstående, mere–”

“Ja ja ja.” Jeg gaber og knækker knoer. “Men hvis du er så fandens klog, burde du også bekymre dig.”

“Jeg bekymrer mig,” hoverer hun med næsen i sky. Fint, endelig en stilling, hvor hun ikke behøver flytte på de fucking briller. “Men jeg forstår ikke, hvorfor *du* gør.”

“Så?” Jeg knipser lidt blod af neglene. Den døde krop er allerede begyndt at gå i forfald og forsvinde ned i jorden, hvor den hører til.

“Jeg mener, din far er jo ikke just kendt for at bekymre sig...”

“Han er ikke min far – og din er da ikke bedre, nu du er i gang!”

Hun trækker på skuldrene. Så pakker hun sit clipboard ned i tasken, der sidder over hendes bryst, og kigger på mig.

“Pas på dig selv, høster.” Hun laver et kraftigt slag med vingerne, og kort efter er hun forsvundet i nattemørket.

Jeg stirrer en sidste gang på kroppen, der nu næsten er væk fra jordens overflade.

Så forsvinder jeg derfra. Bliver ét med natten.

AF SAMME FORFATTER

K. L. BERGER

DE 7 SYNDER

DREAMLITT

Dette er en læseprøve af *Sjælehenteren*

DE 7 SYNDER

Før DE 7 SYNDER herskede syv guder over verden.

Før DE 7 SYNDER levede mennesker, elvere og dværge i harmoni.

Før DE 7 SYNDER var der intet mørke.

Så kom DE. Og ændrede alt.

Teenageren Kane opdager først, hvilke kræfter han bærer på, da han bliver suget ud af sin kedelige gymnasieverden og ind i et magisk univers, der er på randen af undergang. Med hjælp fra magikeren Aisha må han opfylde en ældgammel profeti, finde og besejre de syv synder og vælte mørkets konge af tronen. Men undervejs må Kane sande, at den største fjende ikke altid kommer udefra. Og er han villig til at ofre det eneste, der er mere værd end livet selv?

DE 7 SYNDER er en fantasyroman om kampen mellem det gode og det onde, om at finde sig selv og leve med sine valg. Også de svære af dem.